

تیم‌ها در فوتبال، به خاطر باخت شادی نمی‌کنند. عموماً شادی‌ها برای پیروزی است و گاهی هم برای تساوی. چه زمانی؟ زمانی که آن تساوی موجب صعود تیم شود یا وقتی که تیم آن قدر ضعیف باشد که انتظار باخت می‌رفته، ولی مساوی کرده است.

توافق‌نامه لوزان در نگاه خوش‌بینانه، خیلی شبیه یک تساوی است؛ چراکه هیچ‌کس - نه دولت مردان ایران و نه دولت مردان آمریکا - اعتقاد ندارند که طرف غربی شکست خورده است. اما این تساوی موجب صعود است یا به معنی نباختن؟ اگر دومی باشد که نشانه خودباختگی جدی است، چون ما غرب را ۳۶ سال پیش شکست داده‌ایم و تقریباً هر سال هم یک تودهنی به آن‌ها زده‌ایم. اگر هم تساوی را از جنس صعود می‌دانند، لطفاً نشانه‌هایش را نشان مان دهند. چون ما تجربه پیروزی و صعود زیاد داشته‌ایم. یادش بخیر فروردین ۱۳۸۶ که ایران به جمع کشورهای هسته‌ای پیوست. آیا این یکی هم مانند آن بود؟

ما با دولت هم‌دل و هم‌زبانیم و برای همین صادقانه درخواست می‌کنیم که یک شادی واقعی، از جنس شادی هسته‌ای را به ما برگرداند تا همگی به خیابان‌ها بیاییم

و جشن عزت بگیریم.

